

Slohová práce na téma „Všeobecná deklarace lidských práv“

Bětko Mokrý

Seděli jsme kolem ohně. Země nás varovala před příchodem zimy a darovala zvířatům husté kožichy, do kterých jsme se zachumlali. Nejmladší se přesto začal třást chladem. Vstal a přiložil pár větví, které zapraskaly do ticha. Zavřeli jsme oči a bába začala vyprávět.

„Lidský rod přišel na svět před dávnými věky. Chodil po Zemi a živil se jejími plody, trhal kořínky a ovoce stromů, pěstoval rostliny, odlišné od těch divokých. Jeho hlasy se ozývaly ve skalách a v lese bylo slyšet kroky jeho nohou, někdy opatrné, jindy divoké jako kopyta splašených stád.

Divocí lidé se rozšířili po celé Zemi. Učinili se jejími pány, podrobili si zemské tvory i všechno, co rostlo. Postavili si lodě, na kterých překonávali vodu. Pochopili dar ohně, který jim dovolil hrát se v jeho blízkosti. Znelibil-li se jim nějaký tvor, zničili ho. Vznikla-li mezi lidmi hádka, zničili se, vznikla-li mezi lidskými kmeny, přišla Válka.

Válka hořela silou ohně a znamenala smrt a utrpení pro mnoho tvorů. Řítla se s kopyty koní a pláčem mláďat, ničila, pálila, křičela hlasy lidských mužů. Zůstávala po ní zkáza. Země byla zničená, trpěla, její vzdechy bylo slyšet v trávě a její únavu četli lidé z kamenů.

A přišla velká Válka jako nemoc mnoha lidských kmenů. Zachvátila všechny krajiny Země a požírala vše živé, co se jí připletlo do cesty. Země naříkala pod nohama lidí, které nesla zlá vůle. Byla zalévána krví. Lidský rod burácel hlasem Války, která byla jako nenasytná bouře – její hromy zněly ve všech koutech, její blesky osvětlovaly jeskyně. Když se zdálo, že už Válka nemá co pohltit, odešla a nechala zemské tvory samotné s jejich únavou.

A vyšlo najevo, že zemřelo mnoho spravedlivých tvorů. I vystoupily lidské kmeny a ustanovily Společenství, aby dohlíželo na tvory Země. Oči Společenství hlídaly Válku a jeho ruce se snažily uzdravit Zemi. Když uplynuly tři doby, sešlo se Společenství na území mocného národa a ustanovilo Listinu.“

Bába zavřela oči a znovu je otevřela. Vzala do rukou misku s vodou, napila se a dlouho odpočívala s miskou v klíně. Nejmladší znovu přiložil. Mlčeli jsme. V ohni jsme viděli hořet dávnou dobu. Semkli jsme se blíž k plamenům a poslouchali hlas báby, který zněl jako píseň Země.

„Listina zavazovala lidské kmeny ke spravedlivému chování. Všichni tvorové měli právo dýchat vzduch, svobodně žít na svých územích a cítit bezpečí Země. Ale lidé různých kmenů opět pociťovali dech Války. Některé kmeny se rozpínaly a jiné stahovaly, lidé cítili potřebu moci nad jinými tvory. Tak je to v povaze lidského rodu.

Náš kmen se brzy přesune do krajiny lidí, které pozřela Válka. Já tam odejdu jako první. Ostatní kmeny Společenství půjdou brzy po nás. Země se zotaví, než přijdou nové kmeny, které budou zachovávat Listinu. Dech trávy bude čerstvý a v kamenech budou lidé číst jen moudrost věků. A nové kmeny budou trhat kořínky a jíst ovoce stromů.“

Bába znovu zavřela oči a napila se z misky. Stulili jsme se na kožešinách a usnuli blízko ohně. Nejmladší zůstal vzhůru, aby přikládal.

Alžběta Mokrý, 4. G, Gymnázium a Střední odborná škola, Klášterec nad Ohří